

som her er Tale om, da er det en Paragraph, som det er aldeles overladt til Kongen igjen at omændre. Kongen har af fri Magtfuldkommenhed givet disse Paragrapher og ikke engang tilstedt Stænderne at give Betænkning derover, og fra Stændernes tilkommende Virksomhed ere altsaa disse Paragrapher og navnlig den § 2, som her er Tale om, udelukket. Jeg troer, at, naar man forudsætter med Folkestinget, at den omhandlede Gjenstand, nemlig Udskrivningsvæsenet og hvad dermed staaer i Forbindelse, hører under Specialforsatningen, saa maa man dog være meget tilfreds med her, at den i Hertugdømmerne er undtagen fra den særlige Forsatning; thi der vil jo ikke usandsynligt være nogen Tid, hvori Provindstallstændernes Virksomhed kan behøves til nye Love, uden at Fællesforsatningen endnu er indført, og i denne Tid vil Kongen jo kunne indføre saadanne Love, som hans Regjering tilligemed den danske Rigsdag maatte finde hensigtsmæssige, i de sælles Anliggender, uden at spørge Provindstallstænderne (Hør!). Naar i sin Tid Fællesforsatningen er given, vil der jo kunne foretages de Forandringer i Provindstallforsatningerne for Hertugdømmerne, navnlig i de Paragrapher, der angaae, hvad der er Fællesfager, som maatte findes hensigtsmæssige til den Tid. Jeg troer altsaa, at man under ingen Betingelser eller Forudsætninger kan finde nogen Grund, hvorfor man ikke kunde forfølge den Vej, som dog paa en Maade er banet til at kunne gjøre i denne Rigsdagssession eet Skridt fremad paa den vistnok faare langsomme Vej, ad hvilken vi skulle komme i Besiddelse af det store Gode, hvorom der er Spørgsmaal. Den ærede Taler synes ogsaa ganske at overse, hvorledes der ved Fællesforsatningens Indførelse er en Berettigelse for Kongen, som jo ogsaa ved Grundlovens Givelse har forbeholdt sig Ordningen af Alt, hvad der vedkommer Hertugdømmet Slesvigs Stilling, og dette har igjen sin Oprindelse deraf, at den i 1848 sammentraadte Rigsforsamling ikke vilde give Tid med at faae Grundloven endelig sanctioneret, indtil en Forsamling for Slesvig havde vedtaget den, eller slesvigiske Medlemmer kunde blive til-

kalbte. Derved er Grundloven kommen i en meget skæv Stilling, som man maa see at komme ud af, og det forekommer mig, at de, som have villet endogsaa til det Øverste bevare Grundloven som en Separatlov, som en særlig Lov for Kongeriget Danmark, og derimod have lagt mindre Vægt paa Fællesforsatningens Indhold, indseende, at de ikke derpaa kunde have nogen umiddelbar Indvirkning, have handlet mere consequent end de, der ville, at Fællesforsatningen ogsaa skulde decreteres af den danske Rigsdag og derimod maaffee synes at være meget villige til at ophæve Adskilligt af den særlige danske Grundlov. Naar den ærede Taler har udtrykt, hvorledes han ikke med Hensyn til nærværende Sags Gjennemførelse kan have Tillid til det Ministerium, hvori der sidder tre Mænd, som have raadet Kongen til at udfærdige Rescriptet af 28de Januar 1848, og han gjerne vil vide, om disse Mænd have de samme Tanker, som dengang, saa troer jeg virkelig slet ikke, at der deri kan gives den mindste Anledning til Frygt, eller at det har den allermindste Banfælighed at forklare, hvorledes disse Mænd dengang have kunnet tage Deel i dette Rescript og derimod nu paa ingen Maade ville gaae tilbage til samme. Den Tingenes Gang, som siden har fundet Sted, har gjort det, som man den Tid ansaae for den Vej, ad hvilken Forholdene mellem de forskjellige Statsdele bedst kunde ordnes, aldeles umuligt (Hør!). Fornemmelig som Følge af den Skyld, som de andre Landsdele have paadraget sig, er det blevet umuligt, at der kan tilstaaes dem de Rettigheder og den Deeltagelse i de sælles Anliggenders Behandling, som den Tid var dem tilkænt. Det er jo desuden nu aldeles afgjort, at de to Hertugdømmer, som tidligere paa en vis Maade skulde være forbundne med hinanden, nu skulle være aldeles affondrede. Det er ikke alene udtalt, men ogsaa med stor Strengthed gennemført, og altsaa seer jeg ikke, hvorledes den ærede Taler kan være bange for, at der endnu ligger paa Bunden nogen Tanke om at tilvejebringe det ældre Forhold mellem disse to Hertugdømmer, eller give dem en Vægt med Hensyn til Beslutningerne om de offentlige Anliggender, som kunde være præjudicerende